

תִּגְהַחַחֶשְׁכָּה
יִנְעַם מִבְּטָחִי
וְעַל לְבִי יִהְיֶה אֹר חֶדְשׁ.
עַד שֶׁתִּמְתִּיק שְׂכִינְתָךְ בְּתוֹכִי
עַד שִׁיקוּם בִּי -
בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ.

מחוייכת, נשכתי שפה.

"בקיצור, נועה", רחרח את צווארו של הפעוט, "קראי לו בשמו, שילה. אגב, את יודעת מה התאריך בעוד חודשי?" שאל, וחיוך מארץ הסודות בצבץ בזווית הימנית של פיו.

"יום השנה לחיסולו של בן לאדן? היום שבו מצאו את סדאם חוסיין בבונקר עם תסרוקת של מזרקה ושיניים צהובות? אולי יום הנכבה?" הצחקתי את עצמי ושלחתי מבט מהיר ללוח השנה המוצמד למקרר.

"לא. יום הקמת הפועל זאטוטי גליל עליון", זרם עם הקשקושים שלי ונתן לי עוד ניחוש אחד. "אתן לך רמז. ביום הזה גילית לי מה היית משאירה בגלגול הקודם."

"רמז עבה. מאוד", הודיתי לו על המחווה. "נכון. זה בעוד חודש. בראש חודש טבת דיברנו לראשונה".

"וטוב שכך", נטף דבש, "אחרת הייתי תקוע לבד לנצח. בלי שמחה, בלי חומה, בלי ברכה, בלי טובה, בלי תורה".

"ובלי החרדות של אשתך", יריתי אש חיה. בעצמי. ורק השם יודע למה הייתי חייבת להכתים את המשפט היפה הזה שנשלח לעברי.

איתמר לא ענה. חייך, לקח שוב את פלפלון. שילה שלי. שלנו. הלוואי שיגדל ויהיה כמו אבא שלו, כמו אבא שלי, או כמו עמרם אחי. גם חמי, אבא של איתמר, זה בסדר. אבל חוץ מהאף הפחוס והנטיה להשמנה. אפילו הייתי מסכימה שיהיה כמו דוד שלי ג'ילברט.

רק שלא יהיה כמוני. שלא יתחבא מהחיים, שלא יחפש מקלטים בימים של שלום. שלא יחשוב שאין לו מקום.

הבזקים של עבר הלמו בי. צולפים בהווה, מושיבים אותי מותשת על סלע בצד הדרך. לחוף כינרת, מול הרי גולן.

פעם היינו רק שתינו. אני ופצפצת. ואולי גם הגיטרה. נאבקתי לבד מול המועקות של חיי. פרטתי לשמים אקורדים מתחננים. לתת אהבה, לקבל שלמות, לחיות את החיים באמת. חיבקתי את פצפצת הזעירה ובכיתי, עד שאמר ריבוננו של עולם: 'ניצחתי, ביתי'.

1.

אני (ואורנה)

איתמר נכנס הביתה והילד בזרועותיו.

"פלפלון שלי!" זינקתי לעבר בני הפעוט, פניו מכוסות בקרם בטעם מעדן שוקולד. שילה התפתל בזרועותיו של איתמר, חיפש נתיב מילוט לאמא. הצטיידתי במגבונים לחים, והתחלתי במבצע נקיין כללי על עורו הרך של פלפלון שלי.

"די עם הפלפלון. הבטחת, לא?" עקב אחרי תנועות הניגוב, "בסוף יחשבו שבאמת קוראים לו ככה. וחושך מזה, אם רצית למצוא לו שם חיבה המבטא את תבלין חייך, לא היה עדיף פפריקה? או כורכום?"

"חלילה, איתמר", גיחכתי. "פפריקה זה אדום מדי, וכורכום זה צהוב מדי. זה גם לא יורד בשטיפה רגילה, רק עם אקונומיקה, שפשופים וחבריהם מארון חומרי הניקוי".

"דווקא היית מסתדרת נהדר עם האקונומיקה, לא?" עקצץ קלות. ויתרתי על עקצוץ נגדי מכל סוג. שלחתי לו בתמורה שתיקה

"הו, תודה לך", העבירה אצבעות במפרצי העלים, "יש לכם מנהגים טובים, אתם, הדתיים".

רציתי להגיד לה שלטובתה, עדיף שתוסיף לחייה עוד מנהג טוב של 'הדתיים' ותשים את השיבה, או לשיטתה - את ה'לענה השיחנית', במסנת משי, כדי שלא תשתה עדת חרקי גינה, אבל שמרתי את ההמלצה ההלכתית לסוף המפגש.

אחרי שקראנו בפרשת השבוע, פתחנו 'מסילת ישרים', פרק א'. דיברתי על חובת האדם בעולם, פרטתי ניגון חסידי עתיק. אורנה תקעה את העיניים בספר.

"מה תפס אותך?" לגמתי מהמשקה הטבעוני שהיא מכריחה אותי לשות.

"כי כל ענייני העולם, בין לטוב בין לרע, הנה הם נסיונות לאדם", גירדה את האף. "משפט מעניין. את חיה את זה, מיידאלע?"

"אני משתדלת לראות את הטוב ולהודות עליו", מיהרתי לסגור דיון.

"ואם רע לך? ואם קורה לך משהו לא נעים?" הלהיטה ארשת, "גם אז תגידי תודה על הנסיון?"

"למה לפתוח פה לרעה?" נכנסתי לדבריה, "למילים יש כוח!"

"אבל נועה'לה", שלחה יד מפייסת, "לא איחלתי לך דברים לא טובים, אני רק שואלת מה תעשי אם חס וחלילה יקרה לך משהו..."

"לא יקרה לי כלום!" הואץ בי דופק, אחזתי ברכיים. מקווה שהדיבורים שלה ימותו בדרך לשמים. תמותו! תמותו! בגילה המופלג, אורנה זית הזאת עדיין חושבת שמילים הן הגיות פונמיות יבשות. אז בבקשה, תמותו!

"ואם יקרה?"

"עזבי את זה, אורנה", צלפתי, "זה לא עושה לי טוב".

עכשיו הדרך יפה יותר, ויש לי שותף שהשם שלח לי במתנה. אבל היא קשה יותר, כי יש הרבה מה לסכך.

רק שלא אפסיד. איש. איש טוב. שני ילדים: אפרת, הפצפצת הותיקה ופלפלו, כלומר, שילה. שלוה. חיים. משחקי פעוטות ומשחת שיניים ורודה בטעם מסטיק עם ציור של נסיכות. נאנחתי בשקט בשקט ומילאתי בקומקום מים לקפה.

"קפה שחור עם הל?" הצעתי וניסיתי לבעוט במחשבות, כמו בכל יום נתון בחיי.

"אשמח", מלמל תוך כדי דגדוגים לשילה.

מזגתי מים רותחים לספל, הוספתי פרוסת עוגת שמרים של חמותי והגשתי לשולחן.

"שיהיה חודש מבורך, בעלי. כסלו זה חודש של אורות וניסים. נקטוף מהם המון ונמלא בכיסים..."

"חודש טוב", צחק איתמר.

ולגם מקפה ההל המר.

אורנה זית רחרחה את עלי השיבה הטריים שהבאתי לה כתשורת ראש חודש.

"תודה מיידאלע. איך ידעת שאני מעולפת על לענה שיחנית?" עפעפה.

קודם כל, כי את די מבוגרת. וחוף מזה, את קיבוצניקית שמחוברת לטבע. רק בשם שלך שתולים שני צמחים. ואם לומר את האמת, בכלל לא ידעתי. קטפתי אותה כדי לסדר את השיח הפרוע הזה, שלא יצא מגבולות המרפסת שלי, יגיע למבואות לבנון ויהיה טריגר למשהו.

"סתם, רציתי להביא לך משהו, שיהיה לך חודש טוב".

איך נציין השנה את 'יום השיחה הראשונה'?

הלכתי מחלון לחלון, חיפשתי רעיונות בשבילים, בעצים, על רכס הרי נפתלי. נולדו בי חלומות יפים, מקוריים. חשבתי על שלוש אפשרויות למתנה. אבל לא. באמת שלא. איתמר איש פשוט. לא אוהב קונפטי ונצנצים. מעדיף עוגת לוטוס לשבת.

ותהיה לו.

שָׁרְעָפִי לִילוֹתֵי הַצִּיבוּ שִׁירֵי
בְּעַמְדַת כָּאֵב וּמַחְנֵק אֲוִירֵי
הַלְלִי אֶת הַיְגָע! וְנוֹמִי, דּוֹעֶכֶת.
הַנֶּצַח בּוֹרֵא לָךְ -
אָסִיף
לְשַׁלֶּכֶת.

